

In-fàn-ci-a. Educar de 0 a 6 anys. Novembre-desembre 1995.

Numéro d'inventaire : 1997.03866

Type de document : périodique

Éditeur : Associacio de mestres Rosa Sensat (Corsega, 271, baixos Barcelone)

Date de création : 1995

Description : Couverture en papier glacé.

Mesures : hauteur : 212 mm ; largeur : 299 mm

Notes : Revue en catalan.

Mots-clés : Systèmes éducatifs étrangers

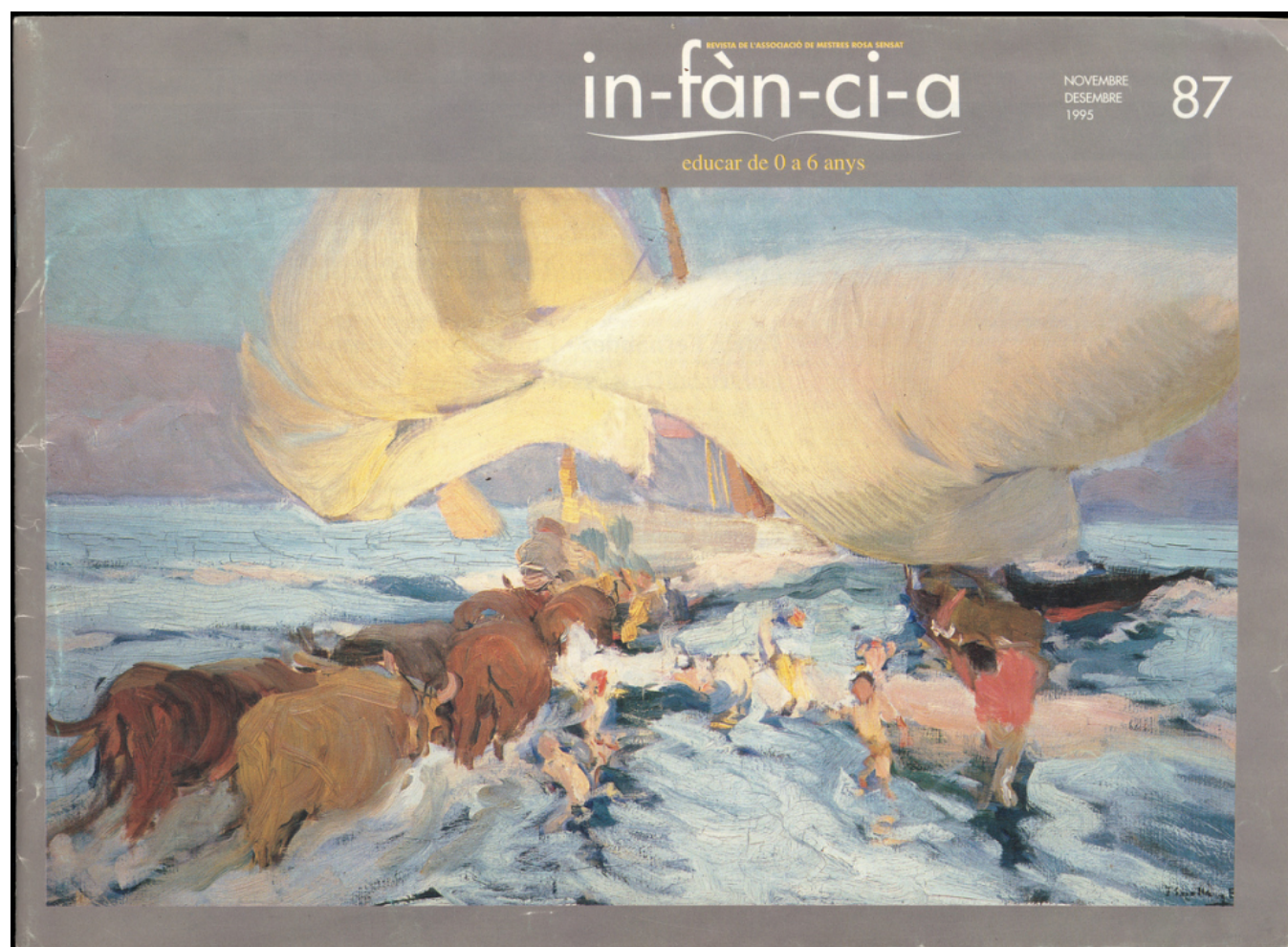
Filière : École maternelle

Niveau : Pré-élémentaire

Autres descriptions : Langue : Autre

Nombre de pages : 48

ill.

plana oberta

De les petites frustracions dels grans aprenentatges

PÀG. 2
NOVEMBRE 2011
in-fan-cia

Sovint, quan ens parem a pensar en les repercussions que pot tenir la nostra actitud en el futur d'aquests infants que tenim a l'aula, del granet de sorra que aportem en la formació de la seva personalitat, ens corre un calfred que ens envaeix tot el cos. És molta la nostra responsabilitat i, per tant, cal que meditem i reflexionem sobre la nostra tasca, no tan sols en l'apartat dels coneixements sinó també en les actituds i els valors que volem transmetre.

En primer lloc, cal que tinguem clar què és un nen. A l'edat mitjana es considerava que la infància era una imperfecció de l'edat adulta. Des d'aleshores fins avui, afortunadament i evidentment aquesta idea ha evolucionat molt, però ens fa una mica de por pensar que potser ens hem passat a l'extrem contrari sense trobar l'equilibri adequat en deificar un estat que d'altra banda és natural.

Naturalment un nen és una persona que s'està formant. Evidentment, volem oferir-li un entorn agradable, harmònic, saludable, ple de satisfaccions i estímuls en el qual es

pugui convertir en un individu autònom, solidari, feliç, etc. Però, no oblidem que la formació d'una persona està impregnada de trets positius i d'altres que no ho són tant, i que malgrat que no ho siguin ens ajuden a créixer com a persones, ens ensenyen a viure.

És això justament el que ens fa por, la poca tolerància que demostren els nens davant de les petites frustracions quotidianes.

La nostra societat viu molt de pressa. Els pares i les mares treballen i sovint tenen poc temps per gaudir dels fills. En aquestes poques estones de lleure tampoc no se'ls pot demanar que es barallin amb els infants, i ells, que són molt llestos, saben aprofitar una situació que els és favorable. Saben com aconseguir allò que volen, no estan acostumats a rebre un no per resposta i posen en marxa totes les seves estratègies i saber fer fins a aconseguir l'objectiu.

Però l'objectiu és fer infants més feliços malgrat tot? La felicitat consisteix a aconseguir sempre allò que et ve de gust malgrat que no sigui oportú? I en realitat,

una gran permissivitat contribueix al fet que un nen sigui més feliç? O potser és justament el contrari? Quan i com aprendran a situar-se al món entre iguals si sempre imposen la seva voluntat?

En realitat pensem que la nostra tasca és educar amb tot el que això comporta. Saber dir no en el moment adequat també pot contribuir a què a llarg termini sigui una persona més feliç malgrat la rebeque-

educar de 0 a 6

EL MESTISSATGE D'EDATS COM A ELEMENT EDUCATIU

TERESA DURAN

Assistim, aquests darrers temps, a una revalorització del mot «mestissatge», habitualment emprat com a fusió interracial. Crec que certament el mestissatge, és a dir, la barreja, la impuresa, és de debò un gran element educatiu. Voldria ara i aquí enfocar el meu debat envers un dels mestissatges educacionals malauradament més abandonats, a parer meu. El mestissatge intergeneracional.

Comencem pel començament. Tot depèn del que s'entengui per educar. És ben sabut que educar ve del llatí *ex-ducere*, que voldria dir treure de dins a fora, o treure «des de», «cap a». És molt usual que s'entengui que qui és capaç de treure de dins enfora és, forçosament, l'adult (l'educador), i que qui és susceptible de ser portat des del no saber cap al saber, és l'infant (l'educand). No hi ha res a dir si no fos que sovint hom oblidà, menysté o deixa de banda el rol «educatiu», per dir-ho d'alguna manera, d'aquest infant, que en entrar en contacte amb l'adult que l'educa és, al seu torn, capaç de transformar-lo, d'extreure'n virtuts o propietats insòlites o amagades, i alhora de dur-lo per camins que encara no havien estat fressats per una adultesa de la qual ni sospitava la vigència. Aquest rol «educatiu» dels petits envers els grans és un intercanvi i, com a tal, és valorativament enriquidor.

Originalment aquest intercanvi tenia lloc dins la família, i en el si d'aquesta hi havia una mena de cercles concèntrics, encabits els uns dins els altres, que en alguns moments conflüen i contribuïen a l'assentament social i educacional de l'infant. D'un primer gineceu bàsicament dominat per rols femenins, l'infant era

NOVEMBRE 5
IN-ICN-CI-O